

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

listopad 2013

7. ročník / 11. číslo

"Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji." (L 23, 436)

Drahé sestry a bratři,

v dnešních čteních jsme slyšeli slova, která v nás patrně nevyvolala příjemné představy. Ano, byly to obrazy zkázy, neštěstí, katastrof, lidské beznaděje, dnešním vnímáním obraz apokalypsy, ale s tak říkajíc světlem na konci tunelu, kterým je Beránek, Syn Člověka, Ježíš Kristus, který nás učí o Božím království. Mají v nás tyto obrazy hrůzy vzbouzet strach a děs z konce světa? Možná ano, ale třeba je smysl mnohem hlubší.

My lidé v mezních situacích zvláště inklinujeme k černému, pesimistickému vidění situace a rychle ztrácíme naději. Nemusí to být ani války, ani přírodní pohromy, aby se nám to přihodilo. Někomu stačí partnerská hádka, po níž přemýšlí nad dalším smyslem života, dalšímu stačí fyzická bolest, která se zničehonic objevila, ale zdá se, že nikdy neodejde a nakonec se jiný trápí neúspěchem, který se mu tak nalepil na paty, že se ho už nezavíjí a bude ho svazovat do konce života. Trápíme se kvůli maličkostem možná proto, že jsme nezažili pořádné starosti, strach našich předků z války, vyhnanství, pronásledování.... Ale i kdybychom zažili takové pořádné starosti, měli bychom se jim trápiti a utápět se v nich?

Nikoliv, vždy by měl být naším světlem, naší pochodní Ježíš, který sám zažil život a smrt tak trpkou a bolestivou, a přesto byla jeho odpovědí vždy láska. Na kříži byl Ježíš tímto pyšným světem poražen, aby nad ním vzápětí vyhrál. To je ten paradox, to je ta optika, která mě na křesťanství vždy udivovala a fascinovala. Ty po mně kamenem, já po Tobě chlebem, Nejdříve vytáhni kládu z oka svého a poté hledej třísky v oku bližního, Kdo je bez viny ať sám hodí kamenem.....

V dnešním evangeliu se také vyjevuje optika obrácená k vidění dnešního profánního světa. Život člověka je neustálý kolotoč shánění obživy, směřování času a práce za peníze, ty za statky a služby a tak pořád dokola. Život člověka je limitovaný časem, musíme pracovat, chceme si užívat, ale všichni víme, že to jednou skončí. Narodíme se zdraví a plní síly a umíráme staří a sešlí. Takhle to vždy bylo a bude. Konec. Kdo měl špatný život, má smůlu, kdo ho měl dobrý si určitě říká, že to mohlo být ještě lepší.

Ztratila se pokora k Božímu daru života, každodenní starosti převážily evangelium. Pokud ale pootočíme hlavu, možná zahlédneme jinou perspektivu. Boží království je přece všude a v každém okamžiku tam, kde se lidé rozhodují žít v Kristu. Smrt není konec života, ale jeho vítězství. Jedno údobí střídá jiné, a věříme, že lepší. A ta tenká linie mezi životem a životem věčným je to studené slovo smrt.

Kázání studentů teologie

Dnes jsme v evangeliu četli o obklíčení a zkáze Jeruzaléma, svatého města, které bylo pro Židy centrem náboženství kvůli Chrámu, který zde stál. Jak víme, chrám byl zničen za židovské války roku 70 n.l. Římany, kdy tehdejší hlavní polní velitel Vespasian, pozdější císař, zajal jako otroky a zabil mnoho obyvatel Galileje a Judska. Platilo heslo, zachraň se, kdo můžeš a zachovej si holý život. Lidé byli vystaveni velké nejistotě, neměli obydlí, majetek, domovinu a ani chrám. I ta poslední viditelná jistota boží přítomnosti byla rozmetána pohany.

Dále jsme četli o nebeských hnutích, kdy i jistoty přírodních zákonitostí padly a okolní svět se člověku rozpadal před očima. Lidé ztratili vše, co je ukotvovalo ve stvořeném světě a stali nahými a bezbrannými. Zdálo by se, že museli ztratit vše, i naději, ale tu se na scéně objevuje Syn Člověka, který přichází zahalen v oblak Otcovy přítomnosti. Apokalyptický rozměr události se tu staví do kontrastu ke zvěstování boží slávy a lásky, která je tu pro nás v jakékoliv situaci, i té mezní. Slovo apokalypsa tedy neznamená konec, ale nabývá významu přerodu jedné éry v jinou, lepší, i když je to přerod bolestný.

Dnešní čtení nás má nabádat k tomu, abychom se každodenně nestávali dobrovolnými a odevzdanými oběťmi strachu a úzkosti, abychom nebyli stahováni do propasti tmy, ale plni naděje stáli zpříma a upírali své oči ke Kristu, který vysvobozuje a nabízí aktivní účast každého z nás na Božím království. Jestliže je Kristův kříž spásou světa, pak soužení je cenou za naše vysvobození, proto se mu nemáme poddávat, ale přijímat ho s vděčností a tím ho proměnit v dar cesty k životu věčnému. Pro naši spásu se Kristus vzdal vlastní vůle a zcela se podrobil Otcově vůli. Odvažme se učinit tento riskantní krok do zdánlivé nejistoty po vzoru Krista a v této svobodě od sobectví a ega budeme schopni milovat tak, jak nás miluje JEŽÍŠ.

Amen.

Eliška Osvaldová

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

- Neděle 10⁰⁰** – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény
Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta
Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže
Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže
Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny
Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

1. listopadu od 17,00 se bude u sv. Vavřince na Petříně konat bohoslužba u příležitosti Slavnosti všech svatých a Památky zemřelých.

5. listopadu od 19,00 se bude konat filmový klub v Communiu (promítat se bude film s názvem Hořící Mississippi z roku 1988 s Genem Hackmanem a Williamem Dafoem v hlavní roli, film natočený podle skutečné události z 60. let. v Americe, kde byli napjaté vztahy mezi bělochy a černošským obyvatelstvem).

10. listopad od 17,00 se bude konat v rotundě Nalezení sv. Kříže bohoslužba, během které budeme vybírat peníze do sbírky sv. Willibrorda. Ta se následně pošle do Utrechtské unie.

Všechno něco stojí. Utrechtská unie proto každý rok vyzývá členské církve, aby na její potřeby uspořádaly sbírku. V České republice se tato sbírka bude konat v neděli po svátku sv. Willibrorda (tj. 10. listopadu). Podpořte naše úsilí o to, aby společenství starokatolických církví bylo skutečně živé!

Svůj příspěvek můžete zaslat na účet Starokatolické církve v ČR 1922898309/0800 s poznámkou „Utrechtská unie“.

Váš bratr +Dušan, biskup

12. listopadu od 19,00 se bude konat v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 Biblická hodina. Výklad Starého zákona v podání našeho biskupa Dušana Hejbala.

19. listopadu od 19,00 se budou konat v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 Starokatolická specifika. O tom, co to vlastně starokatolictví je, bude povídat náš biskup Dušan Hejbal.

Kalendář farní obce

26. listopadu od 18,00 se bude konat v rotundě Nalezení sv. Kříže bohoslužba s ekumenickým hostem, kterým tentokrát bude nejvýznamnější současný teologprof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc., Dr. h. c., ředitel Centra biblických studií AVČR a UK, předseda české učené společnosti a duchovní z ČCE. Po bohoslužbě s ním bude následovat beseda v ulici Karolíně Světlé 21.

Udalo se

6. října jsme se v 17,00 sešli mimořádně u sv. Vavřince a oslavili při bohoslužbě Den díků za úrodu a v návaznosti na páteční památku sv. Františka z Assisi také požehnali našim domácím mazlíčkům. Tentokrát s námi byli štěňátka, kterým bylo sotva pár dnů.

8. října se v rotundě Nalezení sv. Kříže od 18,00 konala ekumenická bohoslužba vděčnosti za stvoření s Ekologickou sekcí České křesťanské akademie. Po bohoslužbě jsme se následně přesunuli do Communia, kde měla besedu Mgr. Kateřina Jančaříková.

15. října se v Communiu Nalezení sv. Kříže od 19,00 konalo povídání s Ivanou Kuglerovou o Svaté zemi. Ivana v ní pobývala půl roku a tak se o své zážitky a fotky, které v Izraeli udělala, s námi podělila.

18. – 19. října se v Praze konala 47. Synoda. Zúčastnilo se jí přes pět desítek delegátů z našich farností. Nejen proto, že se konala v prostorách kostela, který nám laskavě zapůjčila ČCE, přišel pozdravit delegáty její synodní senior a současně předseda Ekumenické rady církví Joel Ruml jakožto hlavní host. Ještě předtím jsme se však všichni shromáždili v katedrálním chrámu k úvodní eucharistické slavnosti.

29. října se konala po bohoslužbě farní rada, kde se pouze probrali organizační otázky ohledně úklidové brigády u sv. Vavřince předběžně naplánované na 4. prosince. Přesný datum bude ještě upřesněn a opět uvítáme pomocné ruce ke společnému dílu.

Narozeniny v listopadu slaví:

Radko Richter, Kateřina Eichlerová, Robert Hula, Martin Kováč, Daria Veselá, Jaroslava Kněžů, Nina Šebestová, František Zeman, Michal Merhaut, David František Wagner.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1.11. – Slavnost všech svatých

Da 7,1-3.15-18

Ž 149

Ef 1,11-23

L 6,20-31

Jen vševědoucí Bůh zná všechny své vyvolené ve věčné blaženosti. My známe jména a částečně i skutky velkého množství svatých a světic Božích, ale jistě je v nebi ohromný počet blažených, kteří zde na zemi nebyli od Boha zvláštním způsobem oslaveni a jejichž jména ani neznáme. A přece je slušné a spravedlivé, abychom ctili i je, neboť následovali věrně Krista a sám Bůh je takto poctil. To je důvod hromadné oslavy všech svatých, v níž se dostává náboženské pocty všem oslaveným vyvoleným Božím.

2.11. – Památka zemřelých

Mdr 3, 1-9 (Da 12,1-3; 2Mak 12,43-46)

Ž 116 (Ž 42; Ž 103)

Ř 8,14-23 (1K 15,20-24a.25-28; 1Te 4,13-14.17b-18)

Mt 25,31-46 (L 12,35-40; J 5,24-29)

Listopadový vítr rve listí ze stromů a skládá je jako žlutý koberec na hroby. Zасыпává stejně hroby ozdobené jako ty opuštěné. Ze žlutého koberce se tyčí pomníky se jmény. Mnohá ta jména jsou nám už neznámá. Mnohá těla, která leží pod pomníky, jsou už rozpadlá. Co zůstane z člověka po smrti? Člověk je jediný tvor, který si takovou otázku klade, jediný v celé přírodě, který ví, že umře. Co bude za smrtí, co bude po smrti? Je teď módní prohlašovat, že nic. Ale v přírodě kolem nás má všechno svůj smysl. To listí padá ze stromů, ale umírá proto, aby strom žil dál, aby mohl nasadit nové pupeny a z jara vyrašit nové svěží listy. Není to proces zániku a smrti, co tu vidíme, je to změna života. V přírodě kolem nás nic nezaniká, vše se jen mění. Proto člověk pochopil, že když odpadne jeho tělo jako zvadlý list, strom jeho života také nezaniká, jen se mění, obnovuje.

3.11. – 31. neděle v mezidobí

Abk 1,1-14; 2,1-4

Ž 119

2Te 1,1-4.11-12

L 19,1-10

Věčná snaha vidět, ale nebýt viděn. Jak často toužíme stát se tichými pozorovateli. Zůstat v obraze, být informováni, ale raději nic nedělat. Ostatně, kdo nic nedělá, nic nezkazí. Sedíme v pozadí dění a jen doufáme, že si nás nikdo nevšimne. Zacheus možná taky doufal, že nebude spatřen. Toužil se jen podívat, kdo je ten Ježíš, který budí tolik rozruchu. Ani nedoufal ve víc než v pouhý pohled z dálky. Ostatně jako hříšník byl zvyklý držet se stranou většího davu a jen se dívat.

Před Pánem se však neschoval ani on ani my. Nečekejme, že můžeme zůstat ve vztahu s Bohem jen pozorovateli. Stejně tak jako se Ježíš pozval do Zacheova domu, tak vstupuje i do našeho života. A tím nás vytrhává z nečinnosti, i když třeba jen tím, že ho přivítáme a nabídneme mu místo.

7.11. – Památka Willibrorda z Utrechtu, biskupa a misionáře

Iz 52,7-10

Ž 131

Mt 25,14-23

Sv. Wilibrord, světec, který žil na přelomu 7-8. století, byl benediktinský mnich, který se stal misionářem, působil ve Frísku a v Dánsku a jako první biskup v Utrechtu je patronem Utrechtské unie starokatolických církví. Člověk, který se nebál opustit svůj domov a svůj život zasvětit hlásání evangelia.

Možná si řekneme, že v té době to bylo báječné dobrodružství, že naše doba je jiná a kdo ví, jak by dnes uspěla romantická postava misionáře na koni... Ale Bůh nám nepředpisuje do puntíku, co a jak, nechá pracovat naši tvůrčí fantazii. Nechce, abychom kopírovali někoho jiného, ale využívali hřivny vlastní.

Rabín Jochanán říká: „Na soudu se mě Hospodin nebude ptát: Proč jsi nebyl Mojžíšem? Nebo: Proč jsi nebyl Eliášem? Ale bude se mě ptát: Proč jsi nebyl dobrý rabí Jochanán?”

Ti podnikaví služebníci z dnešního podobenství jsou pochváleni, protože jsou věrní, protože i bez podrobných rozpisů práv a povinností splnili to, co by si jejich pán přál. Na takové se může spolehnout, jsou jeho a on jejich. Věrný je podle dnešního evangelia ten, kdo porozumí, co od něj Pán chce a zároveň udělá všechno, co umí, aby Pán zklamán nebyl.

10. listopadu – 32. neděle v mezidobí

Ag 1,15b-2,9

Ž 145

2Te 2,1-5.13-17

L 20,27-38

Představte si něco dokonalého. Dokonalého v každém detailu. Dokonalého v celé své existenci. To nemá být reklama na nový model auta, ale může to být představa našeho života po vzkříšení, našeho života v nebi. Ať jsou naše myšlenky sebevíc dokonalé, ať si dokážeme představit vše, co se nám může zdát v tomto světě nemožné, je to asi jen otisk skutečnosti. Jen záblesk opravdovosti uvězněného v našich představách.

Proč se ptát, komu bude patřit žena, která patřila postupně sedmi bratrům? Proč přemýšlet o tom v jaké podobě budu plout s andělíčky na obláčkách? Z našeho lidského pohledu je to velmi důležité, ale skutečně se nám chce s našimi představami uvěznit i dokonalost Boží? Naporovnávejme Boha s našimi lidskými sny, protože my jsme k obrazu Božímu, ne naopak...

17.11. – 33. neděle v mezidobí

Iz 65,17-25

Iz 12

2Te 3,6-13

L 21,5-19

„... nezůstane kámen na kameni... Povstane národ proti národu... veliká zemětřesení... hlad a mor, hrůzy a veliká znamení z nebes... budou vás pronásledovat...“

Zní to jako ozvěny minulosti i jako dunění časů, které tu jsou právě teď. Všechno se už stalo, děje a dít bude. Ale jsou to vůbec ty hrůzy, o kterých Ježíš mluvil? Nebo má přijít něco mnohem horšího? Něco, o proti čemu je naše doposud zažitá zkušenost pouhou demoverzí apokalypsy? Proč má mít konec vůbec jako předskokany válku, mor a zemětřesení? Proč právě do tohoto závoje se má zahalit naše budoucnost? Máme se snad se strachem choulit někde v koutě a úzkostně se bát nejhoršího? Vždyť nám se z hlavy ani vlas zkrátí... Možná i proto v hrůzách těchto dnů řada lidí dokáže stát čelem smrti a strachu, svědčit o jeho jménu a podávat pomocnou ruku těm, kteří možná na chvíli svou naději ztratili. A tak znovu zapalovat v lidských srdcích plamínek odvahy, ve které se skrývá příslib: "Když vytrváte, získáte své životy."

24.11. – Neděle opětného příchodu Páně – 34. neděle v mezidobí

Jr 23,1-6

L 1,68-79

Ko 1,11-20

L 23,33-43

Ježíš Nazaretský, židovský král. Pro Piláta to byl vtípný bonmot. Pro nás je to obsah dnešního svátku, kterým se uzavírá liturgický rok. Bezmocný, opuštěný a ukřižovaný Ježíš je naší nadějí pro budoucnost. Je to ten, který přijde na konci dějin.

Každý člověk, i ten nejlivnější a nejmocnější, umře a tím bude poražen. Skončí jeho práce, jeho kariéra, vliv, jeho moc. Ježíš právě tady zvítězil. Ten nápis na kříži v hebrejštině a ve dvou světových jazycích mimoděk vyslovuje univerzalitu Ježíšovy vlády. A kříž je hranicí mezi vírou a nevěrou. Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.

Lidé si vykřičeli svobodu pro zločince a na Ježíšovu adresu skandovali „Ukřižuj“. Vedle lidské stránky Ježíšova příběhu tu ale vidíme Boha v akci. Boha, který jedná i prostřednictvím lidské ničemnosti a hlouposti. Boha v Ježíši Kristu, který visí mezi nebem a zemí, nemůže už pomoci nikomu, ani sobě, ale může nás uvést do svého království.

S ním jsme v dobrých rukou a jeho vláda vrací člověku svobodu a důstojnost.

30.11. – Svátek Ondřeje, apoštola

Ř 10,9-18

Ž 19

Mt 4,18-22

Svatý Ondřej byl synem Jana a bratr Šimona Petra. Oba byli rybáři v Kafarnau. Ondřej sám byl nejprve učedníkem Jana Křtitele, ale když za ním a Šimonem Petrem přišel Ježíš a řekl jim, že z nich učiní rybáře lidí, neotáleli a bez dalších otázek ho následovali. Po seslání Ducha svatého se Ondřej odebral do Skythie a následně procestoval Malou Asii a Řecko. V Patrasu, hlavní město Acháji, byl Ondřej místním vladařem odsouzen k smrti na kříži. Ovšem jeho kříž byl ve tvaru písmene X. S ním bývá také vyobrazován na obrazech. Na kříž však nebyl přibit hřeby, ale přivázán provazy a tak trpěl tři dny. Až dne 30. listopadu roku 70 zemřel. Svátý Ondřej je patronem Rumunska a Ruska i Skotska. Stejně jako jeho bratr Šimon Petr se stal i patronem rybářů. Dále je patronem i horníků, provazníků a nevěst.

Rozhovor s Ivanou Kuglerovou

Ivana se před měsícem vrátila z půlročního pobytu ve Svaté zemi. Jaké to tam bylo, co všechno tam zažila a jak se jí tam líbilo, nám 15. října vyprávěla v Communiu a své povídání okořenila i fotkami. Ostatně jako osobu stojící za fotoaparátem ji můžete znát i z řady slavnostních bohoslužeb. Ovšem kromě toho, že zdatně ovládá tuto kouzelnou krabičku na výrobu obrázků, má i jiné přednosti. Možná právě proto jsme si ji zvolili jako delegátku na synodu, kde následně byla i zvolena jako členka synodní rady. I proto jsme se mimo jiné rozhodli položit jí pár otázek.

Narozen: 23. září 1978

Práce: momentálně překládám beletrii z ruštiny a doufám v brzký nástup na Linku Bezpečí

Hobby: psi, koně, psaní sci-fi a básní, larpů

nevybavuji – byla jsem ráda, že jsme všichni v pořádku doletěli. Když jsem se trochu rozkoukala, nechťelo se mi ani věřit, že nejsem někde za humny, v polích kolem Labe. Místo topolů sice v remízcích vládly cypřiše, ale jinak na mě krajina působila strašně „domácky“. Jenom ptáci za soumraku měli jiné hlasy a nápisy na cedulích jsem horko těžko slabikovala. A než se mi v obchodě povedlo koupit si jogurt, několikrát jsem si přinesla různé variace na slaný tvaroh. Ale když jsem zjistila, že musím v regálech hledat jvgvrt a poprvé se dotkla Západní zdi, byla jsem definitivně doma.

A dokázala by sis představit, že bys vyměnila Česko za Izrael? Ostatně jako člověk, který má židovské předky bys tam mohla získat i občanství, ne?

Ano, mohla bych si zažádat o občanství a i jsem o tom nějaký čas uvažovala, ale je s tím hrozného papírování. Izrael je vůbec neskutečně byrokratická země – i tohle má s Českou republikou společné. Na všechno potřebujete mít známosti, nebo nekonečnou trpělivost, protože ve frontách na úřadech strávíte tolik času, že si stihnete přečíst Tóru i pozpátku. Nebo se podívat na celý Star Trek. Takže nakonec jsem se rozhodla, že Čechy za Izrael nevyměním. Ale určitě se tam ještě někdy vrátím, dá-li Bůh.

Ted' trochu zabrousíme k tvé práci, resp. studiu. Ví se o tobě, že máš vystudovanou psychologii. Jaký má taková škola vliv na člověka? Pomáhají ti

nějak nabyté vědomosti z tohoto oboru i v běžném životě? Nebo je tento druh vědomostí spíše negativní, co se týče třeba přístupu k druhým lidem? Máš třeba tendenci je podvědomě diagnostikovat či více zkoumat jejich chování?

Psychologie na filosofické fakultě je ve skutečnosti veskrze teoretickou záležitostí. K praxi si téměř nečichnete. Takže problémy s tím nepřístupovat k lidem kolem sebe jako ke klientům začnete mít až ve chvíli, kdy doopravdy pracujete v oboru. A to je jeden z důvodů, proč jsem nikdy naplno v oboru nepracovala – držím se spíš na pomezí psychologie a sociální práce, ke „klinice“, kterou mám vystudovanou, se dostávám spíš výjimečně. Navíc se mi daří poměrně striktně oddělovat práci od osobního života a i když se samozřejmě stává, že se na mě někdo z mých známých občas obrátí jako na „psychologa“, sloužím v takové situaci spíš jako zdroj informací a prostředník – a taky jako příklad toho, že psychologové nekoušou. Většinou. Když je moc nerozdráždíte.

Tebe si téměř nejde představit bez psů (pro ty kdo netuší, Ivana má dva pudlíky). Člověk zaručeně změní život psovi, vycvičí ho, naučí ho poslouchat, ale platí tohle i obráceně? Vycvičili si tě tví psi či nějak významně změnili tvůj život? A nemyslím tím to, že je musíš pravidelně venčit a krmit je...

Když jsem v Izraeli ráno o svátcích chodívala venčit psy, potkávala jsem v ulicích jenom ortodoxní židy mířící do synagogy. Všichni ostatní spali. Tenkrát jsem si uvědomila, že mít psa je v mnoha ohledech stejné, jako věřit v Boha. Alespoň v Izraeli. Stejně jako věřící musíte každý den brzy vstávat, i když je svátek. Existuje celá řada pravidel, která musíte respektovat. Někteří lidé se s vámi baví jen proto, že máte psa. Jiní vás jenom proto nenávidí. A nikdy nejste sami – vždycky je tu někdo, kdo vás bezvýhradně a žárlivě miluje.

Moji psi jsou pro mě jedním z důkazů Boží existence – jsou to mí andělé strážní, dar, který jsem nezaslouženě dostala, abych mohla do jejich kožichů zabořit obličej, když se mi chce brečet, aby mě měl kdo rozesmát, když se mi zdá, že svět je šedý a prázdný a abych věděla, že i kdybych si připadala sebezbytečnější, vždycky je tady někdo, kdo mě potřebuje. Takže pokaždé, když se na ně podívám, za ně Bohu děkuju.

Rozhovor s Ivanou Kuglerovou

Jak jsme v úvodu zmínili, byla jsi zvolena do synodní rady. S jakými očekáváním se chceš ujmout této pro tebe nové role? A jaký myslíš, že může být tvůj přínos jako „nové krve“?

Já vlastně do synodní rady vůbec nechtěla. Ani na synodu. Vždycky jsem říkala, že až budu chtít dělat politiku, půjdu do nějaké pořádné a nebudu se plácát v tom našem malém starokatolickém rybníčku. Ale jak jsem byla ve Svaté zemi, tak se ve mně nějak hnulo svědomí (nebo to možná byl úpal) a řekla jsem si, že když mě lidé z farnosti už zase chtějí zvolit, neměla bych to tentokrát odmítat. A tak jsem vyrazila na synodu. A já když se do něčeho pustím, tak to neumím dělat na půl. Takže jsem se na synodě vrhla do připomínkování předložených dokumentů, samozřejmě ne sama, ale s celou řadou dalších, kteří mi pomáhali. Nu a pak jsem se ke všem těm, se kterými jsem řešila problémy, které je v církvi pálí a trápí, těžko mohla otočit zády a říct jim, že to byl jen takový dvoudenní úlet a tím to končí. Takže jsem souhlasila, že jestli se najde dost těch, kteří mě budou chtít v synodní radě, neodmítnu. Našlo se a mně nezbyvá nic jiného než pokračovat v tom, co jsem začala na synodě – ve snaze o to, aby byla ekonomika církve transparentnější, aby „ústředí“ více komunikovalo s farnostmi, aby se vysekal všechen ten plevel tajnůstkářství a nedůvěry, ve kterém tak radostně bují fámy a pomluvy, ale taky o to, aby se pod všemi předpisy a řády neztratilo to, co v církvi považují za důležité – diakonie, misie, ale hlavně jednotliví lidé.

Na synodě jsem se mezi dalšími delegáty potkala s nemalým dílem frustrace a zoufalství, ale taky jsem zjistila, že pod tím vším balastem všedních problémů, které trápí každou organizaci, pořád hoří oheň víry, ochota dát se všanc, znovu to zkoušet, nevzdávat se a hledat cestu církve ve světě stejně jako cestu nás samotných v církvi. A pro tohle všechno jsem nakonec šla do synodní rady (úpal můžu vzhledem k počasí protentokrát vyloučit, na druhou stranu nedostatek spánku v tom svou roli sehrál). A tohle všechno nehodlám ztratit ze zřetele. K tomu mi dopomáhej Bůh (ehm).

To zní jako přísaha. Tak Pán s námi a zlé pryč a tobě děkujeme za rozhovor.

**6. října
Žehnání zvířátek
u sv. Vavřince**

Fotogalerie říjnových událostí

**8. října
Ekumenická
bohoslužba
vděčnosti
za stvoření**

Fotogalerie říjnových událostí

**18. – 19. října
47. synoda**

Farní vyúčtování za měsíc říjen 2013

Příjmy:

sbírky: 2 945,-
příspěvky: 1 050,-
kreditní úrok: 307,-

CELKEM: 4 302,-

Výdaje:

telefon: 1 093,-
odměna Pašije: 7 000,-
elektrina: 3 120,-

CELKEM: 11 213,-

ROZDÍL:-6 911,-

Stav účtu k 30.9.2013: 900 915,-
Stav pokladny: 20 165,-
CELKEM: 920 580,-

Křížovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno : 1.11.2013. Neprodejné.

Kontakt: Na Bateriích 27, 162 00 Praha 6; email: stkat@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2013